

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/17/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8723010742
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 10. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Varga PhD., LL.M., MBA
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8723010742.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M., MBA a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Jaroslava Bugeľa na verejnom zasadnutí konanom dňa 02.10.2024 v trestnej veci obžalovaného A. B. C. D. C. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. b/ Tr. zákona, s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad zo dňa 11.12.2023, sp. zn. 6T/79/2023, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného A. B. C. D. C..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Poprad zo dňa 11.12.2023, sp. zn. 6T/79/2023 bol obžalovaný A. B. C. D. C. uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zákona, s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- ako otec ml. C. C. D. C., narodennej XX. X. XXXX, hoci mu vyživovacia povinnosť vyplýva priamo zo Zákona o rodine a rozsudkom Okresného súdu Poprad pod číslom konania 10P/182/2012-29 zo dňa 30. 7. 2014, právoplatným dňa 23. 8. 2014, bol zaviazaný prispievať na jej výživu sumou 120,- eur mesačne, ktoré je povinný platiť matke dieťaťa E. C. D. C. vždy do 15. dňa každého mesiaca vopred, počnúc dňom 1. 1. 2012 až do doby, kým sa nezmenia pomery, pričom dlžné výživné za čas od 1. 1. 2012 do 31. 7. 2014 v sume 3.240,- eur bol povinný zaplatiť matke okrem bežného výživného v samostatnej lehote do 3 mesiacov, si túto vyživovaciu povinnosť vo F., okres G., ani inde neplnil od 1. 8. 2014 do 11. 12. 2023, čím mu za uvedené obdobie vznikol dlh na výživnom pre matku dieťaťa E. C. D. C. vo výške 13.440,- eur.

Za uvedený skutok bol obžalovanému uložený podľa § 207 ods. 3 Tr. zákona, s použitím § 36 písm. j/ Tr. zákona, § 38 ods. 2, 3 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 14 mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona mu bol výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložený.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona mu bola určená skúšobná doba na 24 mesiacov.

Proti uvedenému rozsudku, riadne a včas, podaním doručeným súdu prvého stupňa elektronickými prostriedkami s kvalifikovaným elektronickým podpisom prostredníctvom obhajkyne dňa 12.12.2023 podal odvolanie obžalovaný, ktoré odôvodnil podaním doručeným súdu prvého stupňa prostredníctvom obhajkyne elektronickými prostriedkami s kvalifikovaným elektronickým podpisom dňa 18.03.2024. Namietal, že podľa jeho názoru neboli splnené podmienky pre konanie proti ušlému a to s poukazom na to, že ide o výnimočný postup, ktorý je možné uplatniť len vtedy, ak nie je možné osobnú účasť obvineného v konaní zabezpečiť prostriedkami podľa Tr. poriadku, ktoré sú na tento účel určené. Predpokladom pre použitie tohto inštitútu je skutočnosť, že obvinený sa vyhýba trestnému konaniu pobytom v cudzine alebo tým, že sa skrýva. Samotný pobyt obvineného v cudzine, bez ohľadu na to či je legálny alebo nie, nespĺňa podmienky pre začatie trestného konania proti ušlému. Z okolností prípadu

musí zároveň vyplývať snaha obvineného vyhýbať sa aj trestnému konaniu. Nie je pritom nevyhnutné, aby sa obvinený počas pobytu v cudzine aj skrýval. Podľa jeho názoru neboli splnené podmienky na konanie proti ušlému a neboli ani dostatočne preverené, ani uplatnené inštitúty podľa § 489 a nasl. Tr. poriadku, resp. § 529 Tr. poriadku. Vzhľadom na uvedené, navrhol odvolaciemu súdu zrušiť napadnutý rozsudok a postupovať podľa § 322 ods. 1 Tr. poriadku.

Na základe takto riadne a včas podaného odvolania, krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Prvostupňový súd odvolaním napadnutý rozsudok odôvodnil tým, že mal dostatočne za preukázané, že skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba, sa stal, je trestným činom a spáchal ho obžalovaný. Z vykonaného dokazovania bolo nepochybne zistené, že obžalovaný je otcom maloletej C. C. D. C., nar. XX.XX.XXXX, pričom jeho vyživovacia povinnosť trvá naďalej. Zároveň bolo zistené, že obžalovaný si vyživovaciu povinnosť v zmysle Zákona o rodine neplní vôbec a to ani v minimálnom rozsahu, pričom z jeho strany nedošlo k žiadnym úhradám výživného a toto si neplní ani iným spôsobom. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že obžalovaný o existencii maloletej dcéry má vedomosť, čo napokon potvrdzuje aj rodný list vydaný osobitnou matrikou súvisiaci s narodením dieťaťa v cudzine, ako aj výpoveď matky maloletého čo do vzťahu k spolužitiu s obžalovaným a dieťaťom v cudzine a čiastočne v Slovenskej republike. Z rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 10P/182/2012 vyplýva, že mu bola určená vyživovacia povinnosť. Z výpovede svedkyne poškodenej nepochybne vyplynulo, že obžalovaný je osobou s určitým stupňom vzdelania, bez zdravotného hendikepu, čomu zodpovedajú aj jeho záujmy a pracovné činnosti. Takto zistené poznatky spojené s osobou obžalovaného nesvedčia o jeho nemožnosti a neschopnosti plniť si svoju vyživovaciu povinnosť.

Po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku, ako aj obsahu predloženého spisu odvolací súd v prvom rade poukazuje na vykonanie dôkazov týkajúcich sa skutku, ktorý bol posúdený ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zákona, s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zákona. Vo vzťahu k tomuto skutku boli pred súdom prvého stupňa vykonané dôkazy v dostatočnom rozsahu potrebnom na zisťovanie a ustálenie skutkového stavu veci a to zákonným spôsobom. Z takto procesne zabezpečených dôkazov následne okresný súd vyvodil skutkové okolnosti, pričom tieto majú oporu aj vo výsledkoch vykonaného dokazovania. Tieto skutkové okolnosti považuje aj krajský súd za správne a s nimi sa stotožnil a keďže súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne rozviedol jednotlivé dôkazy, z ktorých pri ustálení skutkového stavu vychádzal, odvolací súd na toto rozhodnutie súdu prvého stupňa v celom rozsahu z dôvodu neopakovania tých istých okolností a skutočností odkazuje. Krajský súd rovnako konštatuje, že aj prípravné konanie bolo vykonané procesným spôsobom a dôkazy boli zaobstarané v dostatočnom rozsahu odôvodňujúcim podanie obžaloby. Súd prvého stupňa sa s týmito dôkazmi vysporiadal v celom rozsahu a to aj s prihliadnutím na návrhy a námietky procesných strán, pričom ani procesné strany sa v rámci odvolacieho konania nedomáhali vykonania ďalších dôkazov. Úplnosť vykonaných dôkazných prostriedkov vytvorila vo veci nevyhnutný základ aj pre konanie nadriadeného súdu, ktoré spočívalo v zhodnotení vykonaných dôkazov v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 12 Tr. poriadku, na vytvorenie záveru o tom, či došlo k spáchaniu skutku, ak áno ako, a k akému. Z obsahu uvedeného rozsudku súdu prvého stupňa zároveň vyplýva, že uvedené hodnotenie dôkazov neodporuje základným princípom logického myslenia.

Výsledky vykonaného dokazovania jednoznačne tvoria ucelený celok tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bez akýchkoľvek pochybností možno vyvodiť záver, že obžalovaný A. B. C. D. C. spáchal skutok tak, ako ho ustálil súd prvého stupňa.

V prejednávanej veci je nesporné, že obžalovaný je otcom maloletej C. C. D. C., nar. XX.XX.XXXX, pričom rozsudkom Okresného súdu Poprad zo dňa 30.07.2014, sp. zn. 10P/182/2012 bola táto zverená do osobnej starostlivosti matky E. C. D. C., H. I. a obžalovanému bolo určené výživné na toto maloleté dieťa v sume 120,- eur mesačne, ktoré je povinný platiť matke dieťaťa do 15- tého dňa mesiaca vopred, počnúc dňom 01.01.2012 s tým, že dlžné výživné za čas od 01.01.2012 do 31.07.2014 v sume 3.240,- eur je povinný zaplatiť matke okrem bežného výživného v samostatnej lehote do troch mesiacov. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 23.08.2014. Zároveň z výpovede svedkyne poškodenej

E. C. D. C. vyplýva, že obžalovaný svoju vyživovaciu povinnosť v podstate neplní, od právoplatnosti rozsudku jej nezaslal žiadne výživné, o dieťa sa nezaujíma, s obžalovaným bola naposledy v kontakte v roku 2011, kedy aj požiadala o rozvod. Obžalovaný ju ani dieťa nekontaktuje, neposlal žiadnu sumu na výživné, pričom dlh na výživnom predstavuje sumu 13.440,- eur s tým, že všetky náklady na dcéru uhrádza ona.

Vzhľadom na uvedené krajský súd dospel k záveru, že obžalovaný svojim konaním tým, že najmenej 2 mesiace v období dvoch rokov neplnil z nebanlivosti zákonnú povinnosť vyživovať iného a tento čin spáchal závažnejším spôsobom konania, po dlhší čas, tak po objektívnej, ako aj subjektívnej stránke naplnil skutkovú podstatu žalovaného prečinu.

Na základe uvedeného aj krajský súd má za to, že správne preto prvostupňový súd konanie obžalovaného posúdil ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zákona, s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zákona.

Pri určení druhu trestu a jeho výmery súd prvého stupňa správne zhodnotil všetky okolnosti prípadu a prihliadal aj na osobu obžalovaného. S poukazom na odpis registra trestov obžalovaného, z ktorého vyplýva, že tento v ňom nemá uvedený žiaden záznam, ako aj s poukazom na výpis z Ústrednej evidencie priestupkov MV SR, z ktorej rovnako vyplýva, že ani v tejto obžalovaný nemá uvedený žiaden záznam, krajský súd dospel k záveru, že správne súd prvého stupňa postupoval, ak obžalovanému uložil trest odňatia slobody na spodnej hranici trestnej sadzby vo výmere 14 mesiacov, ktorý mu podmienene odložil na skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov, pričom pri ukladaní trestu správne obžalovanému priznal aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j/ Tr. zákona, že obžalovaný pred spáchaním trestného činu viedol riadny život. Uvedený trest považuje aj krajský súd za primeraný a zákonný vzhľadom na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy, aj s poukazom na individuálnu a generálnu prevenciu.

Vo vzťahu k odvolacej námietke obžalovaného poukazujúcej na skutočnosť, že v jeho prípade neboli splnené podmienky na konanie proti ušlému, krajský súd uvádza, že v zmysle § 358 ods. 1 Tr. poriadku konanie proti ušlému sa môže vykonať proti tomu, kto sa vyhýba trestnému konaniu pobytom v cudzine alebo tým, že sa skrýva. Z obsahu predloženého spisu je zrejmé, že obžalovaný je cudzím štátnym príslušníkom a z vykonaného pátrania vyplýva, že tento sa zdržiava v J. H., kde má uvedenú adresu pobytu XX C. D. F. K. XXXX, I., J. H., pričom vzhľadom na uvedené bol spracovaný podnet na žiadosť o právnu pomoc justičným orgánom J. H., kde z výsledkov právnej pomoci vyplýva, že obžalovaný nebol vypočutý, pretože jeho pobyt sa nepodarilo zistiť ani prostredníctvom Interpolu Pretoria a nenachádza sa vo väzbe, ani vo výkone trestu odňatia slobody, z čoho jednoznačne vyplýva, že obžalovaný sa vyhýba trestnému stíhaniu pobytom v cudzine.

Na základe uvedeného krajský súd konštatuje, že tak orgány činné v trestnom konaní, ako aj prvostupňový súd postupovali správne, keď konanie proti obžalovanému vykonali ako konanie proti ušlému, nakoľko na takýto postup podmienky splnené boli.

To boli podstatné dôvody, na základe ktorých krajský súd vyhodnotil rozhodnutie súdu prvého stupňa za správne a zákonné, odvolanie obžalovaného za nedôvodné a preto toto odvolanie zamietol postupom podľa § 319 Tr. poriadku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.